

РЕШЕНИЕ

№ 54

гр. Варна, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Иваничка Д. Славкова

Членове: Жулиета Г. Шопова
Светлозар Г. Георгиев

при участието на секретаря Катя К. Апостолова
в присъствието на прокурора Б. Андр. М.
като разгледа докладваното от Жулиета Г. Шопова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20213100601392 по описа за 2021 година

Производството е по реда на гл. XXI от НПК.

Образувано е по жалба на адвокат М.Б.ов Р. -ВАК, като защитник на подсъдимият А.Ю. М. против присъда № 8 от 20.07.2020 г., постановена по НОХД № 437 по описа за 2018 г. на Районен съд- гр.Провадия.С горната присъда Провадийският районен съд е признал подсъдимия А. ЮС. М. с ЕГН:***** за виновен в това, че на 05.05.2014 г., в с.П.,общ.Дългопол, причинил средна телесна повреда на Х. Х. ЮМ., изразяваща се в порязване на сухожилия на пръсти на лява ръка,обусловило трайно затруднение на движенията на ръката за период от около 2 месеца,поради което и на основание чл.129,ал.2,вр.ал.1,вр.чл.54,ал.1,т.1 от НК ,като му наложил наказание в размер на ШЕСТ МЕСЕЦА лишаване от свобода, като съдът е отложил изпълнението на така наложеното наказание за срок от три години.

Със същата присъда първоинстанционният съд е осъдил подсъдимия да заплати на пострадалия и граждански ищец Х. Х. ЮМ. сумата от 5 000/пет хиляди / лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени

вреди /физически болки и страдания/ ведно със законната лихва,считано от 05.05.2014 год. до окончателното изплащане на сумата,като е отхвърлил гр.иск до 15 000/петнадесет хиляди/лв. като неоснователен и недоказан.

В законния срок присъдата е обжалвана от адв. М.Р.-ВАК, като защитник на А. ЮС. М., като неправилна и незаконосъобразна. Счита, че обвинението е останало недоказано при така събрания по делото доказателствен материал. Акцентираща върху това, че първоинстанционният съд се е доверил на заинтересованите показания на свидетелите Х. Ю., Х. И. и И. И., без да ги е съпоставил и с другия възможен вариант за механизъм на причиняване на травмата на пострадалия. Защитата твърди, че са налице противоречия в мотивите на Районния съд,тъй като не са били мотивите на подс.М. да причини телесна повреда на Ю..Освен това не основателно е било отказано и прилагането на неизбежната отбрана-чл.12 от НК. Въз основа на изложеното моли за отмяна на първоинстанционния съдебен акт, вследствие на което подсъдимият да бъде оправдан, а предявеният граждански иск – отхвърлен.

По делото при обжалването на присъдата пред ВКС е постъпила и касационна жалба от пострадалия Х. Ю. Ю., чрез повереника му – адв. Стефка Стоянова П.– ВАК. В нея се посочва, че фактите, възприети от районния съд са правилно установени, въз основа на съвкупната преценка на всички доказателства по делото. Сочи се, че първоинстанционният съд е направил задълбочен анализ както на всички свидетелски показания, така и на съдебномедицинската експертиза и е достигнал до правилния извод за авторството на деянието и неговия механизъм. Според адв.С.П. липсват основание, които да мотивират промени в първоинстанционния акт, въз основа на което моли въззивния съд да потвърди постановената присъда като правилна и законосъобразна,в частта относно наложеното наказание ,така и относно обезщетението по предявеният граждански иск .

В съдебно заседание представителят на държавно обвинение счита, че първоинстанционната присъда следва да бъде потвърдена като правилна и справедлива. Намира фактическата обстановка за безспорно установена, като посочва, че районният съд е анализирал целия доказателствен материал

подробно във връзка с фактите, подлежащи на доказване.

Повереникът на частния обвинител и граждански ищец – адв. Стефка П. и адв.Найденев също моли присъдата да бъде потвърдена като правилна и справедлива. Молят искането на защитата на подсъдимия да бъде оставено без уважение,тъй като няма никакви противоречия за ножа.По делото е имало два ножа и единият с който Х. е бил наранен в ръката и след това е бил скрит този голям нож от семейството на подсъдимия и са го предали чак след месец и половина.

Защитникът на подсъдимия заявява, че от събраните по делото доказателства не може да се направи извод за съпричастност на подсъдимия към твърдяното деяние, както и за формата на вина – пряк умисъл. Намира за по-вероятен механизмът, описания от подсъдимия, доколкото по делото било установено, че пострадалият първи е нападнал подсъдимият. По отношение на намерението на подсъдимия прави възражения за неизбежна отбрана, тъй като подс.М. е предприел активни действия по самозащита и отблъскване на нападението,което е било насочено към неговите близки и че фактически той не е извършвал каквито и да е противоправни действия след отблъскване на нападението,което на практика е приключило с извеждането на Х. Ю. от дома му . Въз основа на изложеното моли съда да постанови акт, с който да признае подсъдимия за невиновен, като алтернативно моли за прилагане на разпоредбата на чл. 132, ал.2 от НК. В случай, че съдът реши подсъдимият да носи наказателна отговорност, то да се отмени присъдата в гражданската ѝ част.

Подсъдимият А.М. поддържа жалбата на своят защитник,като е участвал в съдебно заседание по Skype,т.е.чрез видеоконферентна връзка и моли да бъде оправдан.

Настоящият съдебен състав, след като обсъди доводите на страните, доказателствата по делото и извърши цялостна проверка на обжалваната присъда, на основание чл. 314, ал.1 от НПК, намира за установено следното:

Районна прокуратура – Провадия е повдигнала обвинение против подсъдимия А. ЮС. М. за престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал.1 от НК за това, че на

05.05.2014 г. в ***, причинил средна телесна повреда на Х. Х. ЮМ., изразяваща се в порязване на сухожилия на пръстите на лявата ръка, обусловило трайно затруднение на движенията на ръката за период от около 2 месеца.

По внесения от Районна прокуратура – Провадия обвинителен акт е било образувано НОХД № 180/2016 г. по описа на РС – Провадия. С присъда № 36 по НОХД № 180/2016 г. по описа на Районен съд – Провадия, постановена на 14.11.2017 год., подсъдимият А. ЮС. М. е признат за виновен за това, че на 05.05.2014 г. в ***, причинил средна телесна повреда на Х. Х. ЮМ., изразяваща се в порязване на сухожилия на пръстите на лявата ръка, обусловило трайно затруднение на движенията на ръката за период от около 2 месеца – престъпление по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 54, ал. 1, т. 1 от НК, като съдът е наложил на подсъдимия М. наказание „лишаване от свобода“ за срок от една година, чието изтърпяване на основание чл. 66 ал. 1 от НК е отложено с изпитателен срок от три години. Подсъдимият е осъден и да заплати на гражданския ищец Х.Ю., сума в размер на 5000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, в резултат на деянието, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането – 05.05.2014 г., до окончателното изплащане на сумата.

По въззивна жалба, подадена от адвокат Борислав Р. – защитник на подсъдимия М., е било образувано ВНОХД № 727/2018 г. по описа на ОС – Варна. С решение № 248/26.09.2028 г., постановена по същото дело, е отменена присъда № 36 по НОХД № 180/2016 г. по описа на Районен съд – Провадия и делото е върнато за разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. В мотивите на решението окръжният съд е констатирал съществено отстранимо нарушение на процесуалните правила, а именно: атакуваната присъда не съдържа мотиви, отговарящи на процесуалните изисквания, относими към съставомерността на извършеното от подсъдимия деяние по чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, а изложените такива по същество страдат от пороци, приравняващи ги до липса на мотиви и по конкретно - дословно копиране на обстоятелствената част на внесения за разглеждане в Районен съд – Провадия обвинителен акт; нарушение на императивната законова разпоредба на чл. 305, ал. 3 от НПК, изразяващо се в неизлагане аргументирано и обосновано на правните съображения за взетото решение, като при наличното противоречие на доказателствения материал,

липсват изложени съображения досежно кредитирането и съответно отхвърлянето на същите; неизясняване и неустановяване на основни факти и обстоятелства, като например тези свързани с точното място на инцидента, действията на участвалите в него лица, броя на използваните ножове и тяхната принадлежност.

След връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд е било образувано настоящото НОХД 437/2018 г. по описа на РС – Провадия. Поради отвод на съдията докладчик делото е разпределено на настоящия състав на съда, който счита, че следва да преповтори предходните процесуални действия от етапа на разпоредителното заседание, съгласно изискванията на чл. 258 от НПК.

В съдебно заседание прокурорът поддържа повдигнатото обвинение срещу подсъдимия М. изцяло. Предлага на същия да се наложи наказание при условията на чл. 54 от НК, а именно: една година лишаване от свобода, изпълнението на което да бъде отложено с изпитателен срок от три години. Не взема становище по предявения граждански иск.

По делото е предявен и приет за съвместно разглеждане граждански иск от пострадалата Х. Х. ЮМ. срещу подсъдимия А. ЮС. М. за сумата от 15 000 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди в резултат на престъплението по чл. 129, ал. 2 от НК, за което последният е предаден на съд по настоящото дело, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането, до окончателното изплащане на сумата. Пострадалият Х. Х. ЮМ. е конституиран в качеството му на граждански ищец.

В съдебно заседание гражданският ищец Х. Х. ЮМ., чрез своите повереници адвокат Найденов и адвокат П., поддържа предявения граждански иск. Моли съда да се произнесе с осъдителна присъда и да уважи предявения граждански иск.

Защитата на подсъдимия М. моли съда да изключи, като недостоверни, показанията на свидетеля Ю., депозирани не само пред настоящия състав, а и пред предходните състави, включително и на свидетелите Х. И. и И. И., във всички онези техни части, които противоречат на изложената от защитата фактическа обстановка, потвърдена от гласните показания на подсъдимия М. и свидетелите Л. М.а и М. Х. и да приеме, че поведението и действията на подсъдимия М. следва да се квалифицират като неизбежна отбрана от правна

страна, че неговите действия, свързани с отблъскване на нападението на Ю., е било правомерно и на тази база да го оправдае изцяло по повдигнатото му обвинение, като приеме, че той не само, че не е извършил деянието, което му се вменява, но на практика каквото и да е друго наказуемо по НК. Моли да бъдат отхвърлени и гражданските иски, които са предявени срещу подсъдимия.

Подсъдимият изразява съгласие със защитника си. При последна дума заявява, че не е виновен и предоставя на съда да реши.

От събраните по делото доказателства, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Подсъдимият А. ЮС. М. е ***, ЕГН *****.

Подсъдимият М. и пострадалият Ю. се познавали, тъй като двамата са работили заедно в Норвегия. Пострадалият живеел в ***, а подсъдимият - в ***.

На 04.05.2014 г. свидетелят Ю. вечерял в дома си в с. М., като по време на вечерята употребил алкохол. Същият имал намерение да купува трактор и преди време говорили с подсъдимия да купи от него трактор. След вечерята започнал да разглежда в интернет различни марки трактори. Правейки това асоциирал, че преди време неговият брат му разказал за конфликта си с подсъдимия М., при който последният го напсувал на майка и двамата се сбили. Спомняйки си за разказаното, пострадалият Ю. отново се ядосал. Без да се увери за часа, той се качил на автомобила си марка „Форд Транзит“ с рег. № ***, бял на цвят, и се отправил за с. П., където живеел подсъдимият. Около полунощ на 04/05.05.2015 г. Ю. пристигнал в с. П. и спрял пред къщата на подсъдимия, след което слязъл от МПС без да изключи двигателя и светлините му. Няколкократно натиснал клаксона, но никой не се показал. Съпрузите Х. И. и И. И., които живеели в къща срещу тази на подсъдимия и все още не си били легнали, чули клаксона. Свидетелят И. отворил прозореца, който гледал към улицата, и попитал пострадалия защо свири, а последният му отговорил, че търси М. А.. Свидетелят И. му обяснил, че лицето живее в отсрещната къща. След този отговор пострадалият Ю. извикал: "М., М., къде си, ела да се разберем...", като продължил да натиска клаксона. От двора на подсъдимия излязъл самият той, а след него по – малкият му син Х. А.. Подсъдимият нападнал пострадалия и двамата се сборичкали. Подсъдимият

замахнал с нож към главата на пострадалия, който вдигнал лявата си ръка пред главата си, за да се предпази от удара. Така подсъдимият му нанесъл порезна рана от вътрешната страна на дланта в областта на пръстите, след което нанесъл на пострадалия още няколко удара с ножа в областта на лявата и дясната ръка и на гърба. В схватката се намесил сина на подсъдимия – Х. А., който удрял пострадалия с юмруци. Двамата успели да повалят Ю. на земята, като продължили да му нанасят удари. Преустановили действията си, поради осезаемото присъствие на свидетеля И. И.. След като останалите от дома на подсъдимия М. се прибрали той останал, приближил се до автомобила на пострадалия и го огледал отвътре, след което и той се прибрал. Тогава Ю., който до този момент лежал на земята, успял да стане, да стигне до автомобила си и да се качи в него, след което потеглил към с. М.. Малко след това подсъдимият М. отново излязъл на улицата, носейки кофа с вода, която излял върху останалото там петното от кръв. На 16.09.2014 г. свидетелят Л. М.а предала доброволно нож с дължина около 21 см, с дължина на дръжката 12 см и дължина на острието 9 см и с широчина на острието в най-широката част 2 см, с пластмасова синя дръжка, с обяснението: "Ножът известно време беше на мивката под сайванта, полицаите идваха, но отказаха да го приберат след това съпруга ми го прибра в торбичка найлонова." За предаването е съставен Протокол за доброволно предаване от същата дата - 16.09.2014 г. /л.37 от досъдебното производство/.

Според тезата на подсъдимия и защитника му, пострадалият Ю., който употребил алкохол на обяд и вечерта на 04.05.2014 г., във времето след 22.30 часа решил, под влиянието на алкохола, да се саморазправи с подсъдимия М. поради възникнал преди време инцидент между М. и брата на пострадалия по повод кучето на М., което същият разхождал. За да изпълни предварително замисленото, Ю. се качил на микробуса си, независимо че е употребил алкохол, и решил да се отправи към с. П., където живеел М.. В себе си носел нож. Пристигнал в с. П. пред дома на М. около полунощ. Автомобилът бил с отворени прозорци и със силно включена музика. Ю. с агресивен глас започнал да отправя закани, заплахи по отношение на М., викайки и канейки го да излезе от дома му, като същевременно псувал. В това време М.и били вкъщи и спели. Събудили се от силния шум и виковете на Ю., адресирани до тях и решили да установят на какво се дължат и кое е лицето, което отправя тези заплахи и закани. Първа към портата се отправила свидетелят М. Х. –

тъща на подсъдимия М.. Вратата се отворила със шут и тя била повалена от отварянето на вратата от Ю.. Същият влязъл в двора по агресивен начин и продължавал да сипе заплахи и закани с нож в ръката. Подс. А.М. пресрещнал нападателя си, като започнало боричкане. Поведението и действията на А.М. били насочени към преустановяване на това нападение и изтръгване на ножа, с който бил въоръжен Ю.. При боричкането, изразило се в падане, търкаляне по земята, и двамата получили съответно наранявания.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за установена въз основа на събраните доказателства - отчасти от обясненията на подсъдимия, дадени в съдебно заседание и отчасти от показанията на свидетелите Х. Х. ЮМ., Л. МА.а М.а, М. Т. Х., П. В. С., Х. Х. И. и И. Х. И., а също и от заключенията на назначените съдебно-медицински експертизи, комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза, психиатрична експертиза, от приложеното вещественото доказателство и неговото предявяване, от проведената в съдебно заседание очна ставка, както и от приобщените на основание чл. 283 от НПК писмени доказателства по делото.

С най-голямо значение за изясняването на фактическата обстановка са показанията на свидетелите - очевидци Х. Х. И. и И. Х. И., които непосредствено са възприели действията на подсъдимия.

Безспорно е обстоятелството, че пострадалият – граждански ищец Х. Х. ЮМ., на 05.05.2014 г. е получил телесно увреждане, което се квалифицира като средна телесна повреда според текста на чл. 129 от НК. Приложените към делото медицински документи и заключенията на съдебномедицинските експертизи № 13/15, № III – 42/2015 г. и № III – 52/2015 г. /л. 39 – л. 41, л. 66 – л. 67 и л. 97 - л. 98 от ДП/ са категорични, че телесното увреждане на Ю. е порезни рани на лявата длан с лезии на сухожилия /на дълбокия сгъвач на втори пръст и повърхностните сгъвачи на трети и четвърти/; порязването на сухожилия на пръстите на лявата ръка е обусловило трайно затруднение на движенията на ръката за период от около 2 месеца; останалите порезни рани са обусловили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Касае се за порезни рани, а не за прободно – порезни рани, така че всеки нож може да е причинител на порезни данни, тъй като действа само с режещата си повърхност. Тъй като са засегнати сгъвачите, които са локализирани на откъм дланта, то при хващане на ножа могат да се получат рани с по – голяма

дължина и на повече места, поради движенията на ножа на нападателя, предвид медицинското удостоверение. С режещата повърхност на посочения нож /вещ. доказателство – съобразно задачата на вещото лице/ могат да се получат описаните рани, както на ръцете, така и на гърба, тъй като ножът е действал като порезно оръжие. Вещото лице дава заключение, че описаните в медицинското удостоверение и епикризата от МБАЛ „Св. Анна” за пострадалия Ю. рани по дланта и пръстите на лявата ръка са от хващане на ножа при самозащита и добре отговарят да са защитни рани. Такива са и раните по задната повърхност на дясната и лявата мишница в долния им край с ориентация отгоре надолу и отдясно наляво, което съответства на стоящия срещу пострадалия извършител. Раните на гръдния кош могат да бъдат причинени също от режещата част на посочения нож. Според експерта, ако пострадалият е замахвал с нож с цел нападение, той би го държал за дръжката, а не за острието. Посочва, че в медицинското удостоверение не са описани увреждания от твърди тъпи предмети, каквито са юмруците. На поставен въпрос, по който е изготвена третата експертиза, вещото лице посочва, че раните са порезни, а не прободно – порезни, поради което и нож с по – голяма дължина и ширина на острието би могъл да причини такива рани, тъй като действа само с режещата си повърхност. Поради това че са засегнати сгъвачите, които са локализирани откъм дланта, то вероятно е раните да са получени при хващане на острието на ножа. Вещото лице заключава, че с режещата повърхност на изследвания нож, както и на нож с по – дълго и по – широко острие могат да се получат описаните рани, както на ръцете, така и на гърба, тъй като ножът е действал като порезно оръжие. Раните на задната повърхност на гръдния кош могат да бъдат причинени също от режещата част на посочения нож, както и на по – голям нож и не са с характер на защитни рани.

В съдебно заседание д-р Б. поддържа заключенията си, представени на досъдебното производство. Посочва, че са причинени наранявания на сгъвачите на втори, трети и четвърти прешлен на лявата ръка - един дълбок и два повърхностни сгъвача, което е обусловило трайно затруднение на движенията на същата ръка, че има и рани от вътрешната страна на двете предмишници и по гърба, което е временно разстройство за здравето, неопасно за живота. На конкретни въпроси на защитата вещото лице посочва, че уврежданията, които е получил пострадалият, може да са от боричкане,

като единият държи ножа, а другият се предпазва при това боричкане. Относно посоката, в която е било насочено острието вещото лице уточнява, че острието е било насочено хоризонтално с върха и отпред, като раните на гърба може да са получени при боричкане. За раните на лявата длан и другата предмишница счита, че е по – вероятно да са защитни, по тяхното разположение, да се предпазва от ножа /л. 179/.

В хода на разследването бил предаден с протокол за доброволно предаване едва на 16.09.2014 г. от съпругата на подсъдимият М. – свидетелката Л. М.а нож и приложен към делото като веществен доказателство /л. 37 от ДП/. Поясненията, които същата е дала при предаването са, че ножът известно време бил на мивката под сайванта. Полицаяте идвали, но отказали да го приберат. След това съпругът □ го прибрал в торбичка найлонова. Ножът е описан в протокола за доброволно предаване с обща дължина около 21 см, с дължина на дръжката около 12 см и дължина на острието 9 см и с широчина на острието в най – широката си част около 2 см; пластмасова синя на цвят дръжка, на която се чете „Hultafors”; същият надпис се чете и на острието. Отбелязано е , че същият се предава в бяла полиетиленова найлонова торбичка. В хода на досъдебното производство е назначена съдебно – медицинска експертиза на веществени доказателства, изготвена от експерти от „БНТЛ” на ОД на МВР – Варна, заключението по която е изслушано и поддържано и в съдебно заседание. Според заключението представеният за изследване обект е изследван макроскопски и микроскопски, при което по него не са установени следи от биологичен произход. В съдебно заседание на вещите лица Й. Й. и В. В. беше предявено веществен доказателство – нож с пластмасова синя дръжка. Вещите лица потвърдиха, че това е обектът на тяхното изследване и че те са поставили стикера, на който са го описали и са сложили печата на лабораторията с положен подпис, както и че не са открили следи по този нож /л. 180/.

В хода на досъдебното производство е изготвена съдебно – психиатрична и психологична експертиза по писмени данни от вещите лица д-р Р. Б. и клиничен психолог Р. Г.. Видно от заключението, изслушано и поддържано и в съдебно заседание, освидетелстваният А. ЮС. М. не страда от психично заболяване. Към момента на извършване на деянието на 05.05.2014 г. той е бил в състояние да разбира свойството и значението на

извършеното и да ръководи постъпките си. Същият може да носи наказателна отговорност. При извършване на деянието на 05.05.2014 г. освидетелстваният не е бил в състояние на физиологичен или патологичен афект. Физическото и психическото състояние на М. му позволява правилно да възприема фактите, които имат значение по делото и може да дава достоверни обяснения за тях. При психологичния анализ на писмените данни в заключението е посочено, че предисторията на взаимоотношенията между Ю. и М. е възбудила чувство на страх у последния. Поведението на Ю. е преценено като необичайно и предизвикващо смут и страх, тъй като той е дошъл съвсем ненадейно в дома на М., в много късен час, в полунощ. Но според експертите поради тази предистория на техните взаимоотношения, посещението на Ю. не е било съвсем неочаквано. М. е предположил за намеренията и мотивите на Ю.. Поради тази причина е предприел действия за самоотбрана. Емоционалното състояние на М. е анализирано като ответна реакция на страх, който се е проявил в своята стенична форма, т. е. освидетелствания е предприел действия. Бил е активен, екстрапунитивен /външно наказателен/. Страхувал се е за живота си и този на семейството си и е действал твърде настъпателно, като възбудата е стигнала до физическа агресия, с нанесени удари по ръцете, лицето и тялото.

В съдебно заседание вещо лице Г. поддържа становището, че при стеничната форма на страх човек предприема действия за самоотбрана, става активен, действен. Той извършва действия, включително и нанасяне на удари /л. 202/.

Съдът намира, че следва да се кредитират заключенията на вещите лица по приетите експертизи, тъй като същите са изготвени от компетентни вещи лица и са подробни, обосновани, пълни и ясни и липсват основания за съмнение относно правилността им.

Видно от справката за съдимост на подсъдимия, той не е осъждан.

Изложената фактическа обстановка съдът приема за установена въз основа на събраните доказателства - отчасти от обясненията на подсъдимия, дадени в съдебно заседание и отчасти от показанията на свидетелите Х. Х. ЮМ., Л. МА.а М.а, М. Т. Х., П. В. С., Х. Х. И. и И. Х. И., а също и от заключенията на назначените съдебно-медицински експертизи, комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза, психиатрична експертиза,

от приложеното вещественно доказателство и неговото предявяване, от проведената в съдебно заседание очна ставка, както и от приобщените на основание чл. 283 от НПК писмени доказателства по делото.

С най-голямо значение за изясняването на фактическата обстановка са показанията на свидетелите - очевидци Х. Х. И. и И. Х. И., които непосредствено са възприели действията на подсъдимия.

Безспорно е обстоятелството, че пострадалият – граждански ищец Х. Х. ЮМ., на 05.05.2014 г. е получил телесно увреждане, което се квалифицира като средна телесна повреда според текста на чл. 129 от НК. Приложените към делото медицински документи и заключенията на съдебномедицинските експертизи № 13/15, № III – 42/2015 г. и № III – 52/2015 г. /л. 39 – л. 41, л. 66 – л. 67 и л. 97 - л. 98 от ДП/ са категорични, че телесното увреждане на Ю. са порезни рани на лявата длан с лезии на сухожилия /на дълбокия сгъвач на втори пръст и повърхностните сгъвачи на трети и четвърти/; порязването на сухожилия на пръстите на лявата ръка е обусловило трайно затруднение на движенията на ръката за период от около 2 месеца; останалите порезни рани са обусловили временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Касае се за порезни рани, а не за прободно – порезни рани, така че всеки нож може да е причинител на порезни данни, тъй като действа само с режещата си повърхност. Тъй като са засегнати сгъвачите, които са локализирани на откъм дланта, то при хващане на ножа могат да се получат рани с по – голяма дължина и на повече места, поради движенията на ножа на нападателя, предвид медицинското удостоверение. С режещата повърхност на посочения нож /вещ. доказателство – съобразно задачата на вещото лице/ могат да се получат описаните рани, както на ръцете, така и на гърба, тъй като ножът е действал като порезно оръжие. Вещото лице дава заключение, че описаните в медицинското удостоверение и епикризата от МБАЛ „Св. Анна” за пострадалия Ю. рани по дланта и пръстите на лявата ръка са от хващане на ножа при самозащита и добре отговарят да са защитни рани. Такива са и раните по задната повърхност на дясната и лявата мишница в долния им край с ориентация отгоре надолу и отдясно наляво, което съответства на стоящия срещу пострадалия извършител. Раните на гръдния кош могат да бъдат причинени също от режещата част на посочения нож. Според експерта, ако пострадалият е замахвал с нож с цел нападение, той би го държал за дръжката, а не за острието. Посочва, че в медицинското удостоверение не са

описани увреждания от твърди тъпи предмети, каквито са юмруците. На поставен въпрос, по който е изготвена третата експертиза, вещото лице посочва, че раните са порезни, а не прободно – порезни, поради което и нож с по – голяма дължина и ширина на острието би могъл да причини такива рани, тъй като действа само с режещата си повърхност. Поради това че са засегнати сгъвачите, които са локализирани откъм дланта, то вероятно е раните да са получени при хващане на острието на ножа. Вещото лице заключава, че с режещата повърхност на изследвания нож, както и на нож с по – дълго и по – широко острие могат да се получат описаните рани, както на ръцете, така и на гърба, тъй като ножът е действал като порезно оръжие. Раните на задната повърхност на гръдния кош могат да бъдат причинени също от режещата част на посочения нож, както и на по – голям нож и не са с характер на защитни рани.

В съдебно заседание д-р Б. поддържа заключенията си, като сочи, че са причинени наранявания на сгъвачите на втори, трети и четвърти прешлен на лявата ръка - един дълбок и два повърхностни сгъвача, което е обусловило трайно затруднение на движенията на същата ръка, че има и рани от вътрешната страна на двете предмишници и по гърба, което е временно разстройство за здравето, неопасно за живота. На конкретни въпроси на защитата вещото лице посочва, че уврежданията, които е получил пострадалият, може да са от боричкане, като единият държи ножа, а другият се предпазва при това боричкане. Относно посоката, в която е било насочено острието вещото лице уточнява, че острието е било насочено хоризонтално с върха и отпред, като раните на гърба може да са получени при боричкане. За раните на лявата длан и другата предмишницата счита, че е по – вероятно да са защитни, по тяхното разположение, да се предпазва от ножа /л. 179/.

В хода на разследването бил предаден с протокол за доброволно предаване от 16.09.2014 г. от съпругата на обвиняемия М. – свидетелят Л. М.а нож и приложен към делото като веществено доказателство /л. 37 от ДП/. Поясненията, които същата е дала при предаването са, че ножът известно време бил на мивката под сайванта.Подс.М. го прибрал в торбичка найлонова. Ножът е описан в протокола за доброволно предаване с обща дължина около 21 см, с дължина на дръжката около 12 см и дължина на острието 9 см и с широчина на острието в най – широката си част около 2 см; пластмасова синя

на цвят дръжка, на която се чете „Hultafors”; същият надпис се чете и на острието. Отбелязано е , че същият се предава в бяла полиетиленова найлонова торбичка. В хода на досъдебното производство е назначена съдебно – медицинска експертиза на веществени доказателства, заключението по която е изслушано и поддържано и в съдебно заседание. Според заключението представеният за изследване обект е изследван макроскопски и микроскопски, при което по него не са установени следи от биологичен произход. В съдебно заседание на вещите лица Й. Й. и В. В. беше предявено веществено доказателство – нож с пластмасова синя дръжка. Вещите лица потвърдиха, че това е обектът на тяхното изследване и че те са поставили стикера, на който са го описали и са сложили печата на лабораторията с положен подпис, както и че не са открили следи по този нож /л. 180/.

В хода на досъдебното производство е изготвена съдебно – психиатрична и психологична експертиза по писмени данни от вещите лица д-р Р. Б. и клиничен психолог Р. Г.. Видно от заключението, изслушано и поддържано и в съдебно заседание, освидетелстваният А. ЮС. М. не страда от психично заболяване. Към момента на извършване на деянието на 05.05.2014 г. той е бил в състояние да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си. Същият може да носи наказателна отговорност. При извършване на деянието на 05.05.2014 г. освидетелстваният не е бил в състояние на физиологичен или патологичен афект. Физическото и психическото състояние на М. му позволява правилно да възприема фактите, които имат значение по делото и може да дава достоверни обяснения за тях. При психологичния анализ на писмените данни в заключението е посочено, че предисторията на взаимоотношенията между Ю. и М. е възбудила чувство на страх у последния. Поведението на Ю. е преценено като необичайно и предизвикващо смут и страх, тъй като той е дошъл съвсем ненадейно в дома на М., в много късен час, в полунощ. Но според експертите поради тази предистория на техните взаимоотношения, посещението на Ю. не е било съвсем неочаквано. М. е предположил за намеренията и мотивите на Ю.. Поради тази причина е предприел действия за самоотбрана. Емоционалното състояние на М. е анализирано като ответна реакция на страх, който се е проявил в своята стенична форма, т. е. освидетелствания е предприел действия. Бил е активен, екстрапунитивен /външно наказателен/. Страхувал

се е за живота си и този на семейството си и е действал твърде настъпателно, като възбудата е стигнала до физическа агресия, с нанесени удари по ръцете, лицето и тялото.

В съдебно заседание вещо лице Г. поддържа становището, че при стеничната форма на страх човек предприема действия за самоотбрана, става активен, действен. Той извършва действия, включително и нанасяне на удари /л. 202/.

Съдът намира, че следва да се кредитират заключенията на вещите лица по приетите експертизи, тъй като същите са изготвени от компетентни вещи лица и са подробни, обосновани, пълни и ясни и липсват основания за съмнение относно правилността им.

За изясняването на фактическата обстановка са събрани по надлежния ред показанията на свидетелите М. Х., Л. М.а, Х. Х. ЮМ., Х. Х. И. и И. Х. И., които са очевидци на деянието. Достоверността на показанията на свидетеля И. е оспорена от подсъдимия и защитника, които изтъкват заинтересоваността и предубедеността на последната, предвид данните за крайно влошените □ отношения с подсъдимия и неговото семейство, за което обстоятелство са събрани по надлежния ред и писмени доказателства. За свидетеля Х.Ю. също има основания да се счита, че е предубеден от изхода на делото, предвид обстоятелството, че е пострадал. В практиката си обаче ВКС изтъква, че свидетелските показания не могат да бъдат игнорирани само поради евентуалната заинтересованост на лицето, а при наличие на такава заинтересованост съдът следва при оценката им внимателно да ги прецени и съпостави с останалите източници на доказателства. Обективността и добросъвестността на показанията се преценява след съпоставка с всички други преки и косвени годни доказателства /решение № 290 от 14.07.2011 г. на ВКС по н. д. № 1650/2011 г., II н. о., НК/.

Относно развилите се събития по възникналия конфликт и по нанасянето на телесното увреждане се очертават две групи свидетели очевидци. В първата група са свидетелите М. Х. и Л. М.а, чиито показания в основната им част са съответни само на обясненията на подсъдимия А.М.. На казаното от тях се противопоставят показанията на другата група свидетели очевидци – Х.Ю., Х. И. и И. И.. Именно техните твърдения в по – голямата им част се кредитират от съда при изграждане изводите от фактическа страна.

Фактическите си изводи по делото съдът базира на първо място върху показанията на пострадалия Х. ХЮС. ЮМ.. В съдебната практика е утвърдено принципното положение, че пострадалият от престъпно деяние има право да защитава в процеса своите накърнени права и интереси, като един от процесуално предвидените способи за това е предявяване на претенция за обезщетение за причинени неимуществени и/или имуществени вреди от деянието, като се конституира като граждански ищец по делото. В случая тази възможност е реализирана от пострадалия. Независимо от това обстоятелство, той, именно като пострадал от деянието, е и свидетел по делото по отношение на възприетите от него факти и обстоятелства, подлежащи на доказване. Именно в последното си качество той носи и наказателна отговорност за лъжесвидетелстване в случаите на даване на неверни показания по делото. Затова показанията на свидетелите – пострадали в наказателния процес, винаги са освен доказателствено средство, така и тяхно средство за защита на накърнените им интереси. Такъв двойствен характер имат и обясненията на подсъдимия. Това обстоятелство обаче не може само по себе си да служи като аргумент за обосноваване недостоверността на показанията и за претендиране отхвърлянето им като ненадежден източник на доказателства. То само поставя завишени изисквания към инстанциите по същество за проверката му с оглед изясняване истинността на възпроизведените чрез него факти. Безспорно по делото са налице данни /л. 47 от ДП/, че с решение от 04.09.2003 г. по НОХД № 250/2003 г. на РС – Провадия на Х.Ю. е било наложено административно наказание на основание чл. 325, ал. 1 от НК и чл. 78А от НК, но следва да се отбележи, че същият не е осъждан по чл. 290 от НК за лъжествидетелство и второ, показанията му, дадени в настоящото производство, следва да бъдат преценявани обективно, а не с оглед съдебното му минало.

Критериите, на които следва да бъдат подложени показанията на пострадалото лице, са относно тяхната вътрешна последователност, логичност и безпротиворечивост и относно съответствието им с останалия събран по делото доказателствен материал.

Следва да се отбележи, че визираното от защитата противоречие в показанията на свидетеля Ю. относно:

- причините и повода, за да тръгне свидетелят за дома на подсъдимия;

- часа на тръгване и пристигане в дома на подсъдимия;
- разстоянието на микробуса спрямо дома на подсъдимия;
- знаел ли е къде се намира дома на подсъдимия;
- дали е било светло или тъмно;
- дали е псувал подсъдимия преди да бъде наранен

е само привидно. Действително от материалите по делото се установява, че има известна разлика в показанията на свидетеля Ю., дадени на съдебното следствие по НОХД № 180 /2016 г. на РС - Провадия в протокол от 28.03.2017 г. и на съдебното следствие по настоящото дело относно обстоятелството какви точно са били причините и повода, за да тръгне свидетелят за дома на подсъдимия. Тези разминавания обаче очевидно се дължат на набора от изразни средства, с които свидетелят умее да си служи на български език, а и същите са само относно детайлите, докато се е сетил за инцидента между подсъдимия и брат му по повод кучето на подсъдимия, при който последният напсувал брат му на майка, докато е гледал в лаптопа. Припомняйки си за този случай, свидетелят се ядосал, запалил буса и потеглил за селото на подсъдимия. Именно поради това и свидетеля е посочил като причини, за да тръгне за дома на подсъдимия, а именно- че е сторил това за да говори с подсъдимия за трактора, който щял да купува от него и за да го предупреди да не прави глупости, защото се е заканил на брат му. Действително твърденията на пострадалия за наличието и на друга причина за отправянето му към дома на подсъдимия, а именно – да говори за трактора, който щял да купува от него, като се има предвид времето, в което е тръгнал с микробуса, води до извод, че у същия е налице стремеж да омаловажава собственото си участие в инцидента и собствените постъпки, които биха могли да предизвикат отрицателна обществена оценка. Действително на досъдебна фаза /л. 31 от ДП/, същият е твърдял като час на тръгване 10:30 ч. вечерта, но отново е посочил, че не се е сетил, че норвежкото време е един час назад. Следва да се отбележи, че известните разминавания са напълно естествени и логични, доколкото свидетелят твърди, а и този факт не се опровергава от останалите доказателства по делото, че се е прибрал от Норвегия на 29-30.04.2014 г. вечерта и е нормално в първите дни от завръщането си да бъде дезориентиран за българското време. Тоест часът на тръгване от страна на пострадалия и пристигането му пред дома на подсъдимия е свързан с

изясняването на други факти от предмета на доказване, което налага подробен анализ на доказателствената съвкупност относно следните обстоятелства:

- времето /часа/ на извършване на инкриминираното деяние, вменено на подсъдимия:

От показанията на пострадалия, който сочи, че е пристигнал в с. П. в 11:05 часа, не може да се изведе обективна информация относно часа на деянието. Същият определя часа на тръгване от дома си в с. М., респ. на пристигане в с. П., в което живее подсъдимия, според показанията за часа на лаптопа докато гледал „Продавалника“, като е приел, че той е с един час назад, тъй като лаптопът бил с него в Норвегия. Не може да се направи сигурен извод относно часа на деянието и от показанията на свидетелите М. Х. и Л. М.а, както и от обясненията на подсъдимия. Според показанията на свидетеля Х., дадени в съдебно заседание на 10.10.2017 г. пред предходния съдебен състав на РС – Провадия по НОХД № 180/2016 г., приобщени по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК и потвърдени от същата, тя се е събудила посред нощ, един и половина, от някаква гюрултия, от колата идвала някаква музика. Свидетелят Л. М.а дава показания, че около един, един и половина през нощта чула музика и клаксон на кола. В обясненията си подсъдимият М. сочи, че си легнал към 11:30 часа и го събудила съпругата му. Названите от тези свидетели и подсъдимия часове на събитията, прехождащи извършването на деянието, не само, че се различават помежду си, но и се опровергават от показанията на свидетелите Х. И. и И. И.. За разлика от последните, които все още са били будни – до този момент са гледали телевизия, тъщата и съпругата на подсъдимия вече са си били легнали, когато ги събудил силен шум, а подсъдимият, който също си е бил легнал, бил събуден от съпругата си. Събудени внезапно от нещо или от някого, те не твърдят да са имали точен ориентир за времето, освен че е било през нощта, не сочат факти или обстоятелства, от които да се направи извод, че са възприели от някакъв източник данни за времето.

Относно точния час на деянието обективна информация може да се изведе пряко от показанията на свидетелите Х. И. и И. И., които в тази част взаимно се допълват и кореспондират помежду си. Същите посочват, че било около 12 часа и те не си били легнали още, когато чули клаксона. Свидетелят И. дори е по – конкретен. Твърди, че е изгасил телевизора около 12 часа и

мислел да си ляга, когато до прозореца изсвирил клаксон. Според показанията на свидетеля И. пострадалият дълго свирил с клаксон. От показанията на този свидетел, дадени на 17.03.2016 г. на досъдебното производство пред съдия по ЧНД № 88/2016 г. по описа на РС - Провадия и приобщени по реда на чл. 281, ал.1, т.1 от НПК, които той потвърди, се установява, че боят е продължил 5-6 минути /л. 213 – л. 214 от делото и л. 85 – гръб от ДП/. Свидетелят И. посочва в показанията си, дадени на 10.10.2017 г. пред предходния съдебен състав на РС – Провадия по НОХД 180/2016 г., приобщени по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК и потвърдени от същата, че всичко приключило за 5-10 минути /л. 169/.

Всеки един от свидетелите обаче, включително и пострадалият, съобщава за едни или други действия на последния, предхождащи разигралите се събития, като неколккратно натискане на клаксона на микробуса, с който е пристигнал пострадалият, викове от негова страна към подсъдимия да излезе, разговор с човек, на когото свидетелят Ю. е казал, че търси М. А.. Отчитайки обективната информация и установената конкретика за динамичното развитие на инцидента, станал за много кратко време и на близко разстояние от дома на свидетелите Х. И. и И. И., може да се направи логичен извод за това, че пострадалият е пристигнал около 24:00 часа, а инкриминираното деяние е било извършено минути след това.

В показанията си на съдебното следствие по настоящото дело в тази част пострадалият посочва, че фаровете на буса били включени, работели и двата фара, двигателят на буса работел, фаровете светели към тях. Заявява, че не си спомня дали уличното осветление е работело, което е обяснимо, с оглед отдалечеността на събитието в темпорално отношение.

В своите показания свидетелят Х. посочва, че тогава не е имало улично осветление. Свидетелят М.а също заявява, че когато Х. влязъл в двора, уличното осветление не работело. В обясненията си подсъдимият твърди, че моторът на микробуса работел и че когато чул виковете, не е имало улично осветление.

Според показанията на свидетеля Х. И., дадени на съдебното следствие по настоящото дело, тогава имало улично осветление. Лампата се намирала до стълба, където се боричкали и тя светела. Следва да се отбележи, че противоречия могат да бъдат валидно констатирани само между годни

доказателствени източници, приобщени по изчерпателно предвидения в НПК ред. На първо място, без правно значение е какъв е видът на източник на светлина, като твърденият от свидетеля факт, че фаровете на буса са светели, се потвърждава от показанията на свидетеля И.. Освен това свидетелите И. и И. са единодушни в показанията си, че тогава е имало улично осветление. Предвид кореспондиращите помежду си доказателства относно наличието на улично осветление през нощта на 04.05.2014 г., а съобразно информацията на Община Дългопол - до 00:30 часа на 05.05.2014 г., дава основание да се направи извод, че по приетото от съда време на извършване на инкриминираното деяние е имало улично осветление, а според показанията на свидетелите Ю. и И. – и фаровете на буса са светели. В този смисъл съдът не кредитира показанията на свидетелите Х. и М.а, както и обясненията на подсъдимия в тази част, като приема, че същите обслужват, съответно представляват защитна теза на подсъдимия.

В показанията си свидетелят Ю. посочва, че спрял микробуса пред портата на съседа, от същата страна. Според показанията на свидетеля Х. И., дадени на съдебното следствие пред първоинстанционния съд, пострадалият спрял под прозореца му. В показанията си, дадени на 10.10.2017 г. пред предходния съдебен състав на РС – Провадия по НОХД 180/2016 г., приобщени по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК и потвърдени от същия свидетел, къщата му била срещу къщата на подс. А.М.. Твърдял е, че микробусът бил спрял на два метра от прозореца му. Обстоятелството, че пострадалият е спрял микробуса между двете срещуположни къщи – тази на подсъдимия и тази на свидетелите И.и, се потвърждава и от показанията на свидетеля Л. М.а, която твърди, че от спалнята им се виждал тавана на микробуса. В обясненията си подсъдимият също сочи, че видял тавана на микробуса на пострадалия от двора си ,като Х. Ю. бил спрял точно пред тяхната порта.

Съдът кредитира показанията на свидетелите и обясненията на подсъдимия в частта относно мястото, на което пострадалият е спрял микробуса, като приема, че то е между двете къщи – тази на свидетеля И. и тази на подсъдимия, доколкото в посочената част същите кореспондират помежду си. Още повече, че от доказателствата по делото безспорно се установява, че двете къщи са срещуположни и стоят от двете страни на улицата, която ги дели. Показанията на свидетеля И., че местоположението на

Ю. било до колата от другата страна на тяхната къща, следва да бъде кредитирано, тъй като същите съответстват на твърденията на пострадалия, че е пристигнал в с. П., за да търси именно подсъдимия и е имал представа къде се намира къщата му. Поради тези обстоятелства логично е да се приеме, че посоката на движението му е към имота на подсъдимия.

В показанията си свидетелите Х. и М.а, както и подсъдимият в обясненията си твърдят, че пострадалият викал и псувал. Свидетелят М.а цитира конкретно псувнята, изречена от пострадалия към подсъдимия: „Да еба пътката ти, да еба майката ти“, като сочи, че той през цялото време обиждал и псувал. Съдът кредитира показанията на свидетелите Х. и М.а и обясненията на подсъдимия в тази част, тъй като същите са последователни и кореспондират помежду си. Същите се подкрепят и от признанията на пострадалия. Първоначално по време на съдебното следствие пред настоящия състав на съда свидетелят Ю. твърди, че когато викал: „М. А., излез!“, и подсъдимият не излязъл, той се изнервил. Тогава му казал само няколко обидни думи: „мръсник“ и „ебаhti боклука“, „ебаhti мръсника“. След прочитането на показанията на Ю., дадени в открито съдебно заседание на 28.03.2017 г. по НОХД № 180 /2016 г. на РС - Провадия /л. 136/, в които е твърдял, че един път напсувал подсъдимия на турски преди да го нарани, като му казал му на турски: „На пътка ти слагам“, този свидетел потвърди, че както е прочетена на български език, такава е псувнята на турски. Поради това съдът не кредитира показанията на свидетеля И., дадени на 17.03.2016 г. на досъдебно производство пред съдия по ЧНД № 91/2016 г. по описа на РС – Провадия, приобщени на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК и потвърдени от същата, в частта, в която посочва, че не е чула Ю. да псува, само викал: „А.“. Въз основа на горепосоченото съдът намира, че показанията на този свидетел остават изолирани и не са подкрепени от нито едно друго доказателство по делото. При обсъждане обясненията на подсъдимия, следва да се съобрази с двоякият им характер като на годно доказателствено средство по смисъла на чл.115 НПК и на израз на защитната му позиция от друга. В този аспект първоинстанционния съд е проверил всички доказателствени средства и ги е съпоставил помежду им, респ. спазил е разпоредбата на чл.107, ал.3 от НПК и е извършил проверка на твърденията на страните с всички доказателствени способности. При оценката на доказателствения материал са спазени процесуалните правила и ясно е

заявено на каква част от него се дава вяра, в коя част и защо. Обосновани са доводите на първоинстанционния съд относно субективната страна на деянието-пряк умисъл. По общо правило при телесните повреди деецът ще носи наказателна отговорност не за обективно причиненият резултат, а единствено за този, който се обхваща от неговото съзнание. Поначало всяка телесна повреда може да бъде причинена именно с намерението по определен начин да бъде засегнат определен орган и в този случай ще е налице пряк умисъл за причиняване на съответната телесна повреда. В настоящият случай за въздействието върху пострадалия, подсъдимият М. е предвиждал, че нанася удар с нож в ръката. Той е целял именно този резултат и въпреки наличието на тази представа, не е преустановил действията си.

Съдът не дава вяра на обясненията на подсъдимия, че от страна на пострадалия са били отправяни закани към последния, че ще го заколи, като счита същите в тази им част за защитна теза, доколкото не се подкрепят еднозначно и безпротиворечиво от останалия събран по делото доказателствен материал. Действително свидетелят Х. в показанията си на съдебното следствие пред настоящия състав на съда твърди, че пострадалият казал, че ще бие, ще коли, ще реже, но без да посочва конкретно лице, към което са били отправени твърдените заплахи и закани. Поради наличието на съществени противоречия между показанията на този свидетел, дадени по настоящото дело и тези, дадени пред предходния съдебен състав на РС – Провадия по НОХД № 180/2016 г. в проведеното открито съдебно заседание от 10.10.2017 г., в частта им преди падането □, последните бяха прочетени и приобщени на основание на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК. Свидетелят потвърди едновременно показанията, дадени и по двете дела, като заяви, че между тях няма разлика, с което констатираното съществено противоречие не беше отстранено. В посочения аспект показанията на свидетеля Х. са дадени за първи път по настоящото дело, като при предходни разпити същата не е твърдяла, че пострадалият е отправял заплахи и закани. От друга страна липсва последователност в твърденията на свидетеля М. а относно обстоятелството дали пострадалият е отправял заплахи и закани, и тяхното съдържание. Така при разпита □ на досъдебното производство същата е твърдяла, че Х. се е заканвал на съпруга □, че ще щял да го запали, щял да го убие и щял да ги унищожи. Подобни твърдения обаче липсват в показанията на същия свидетел, дадени пред предходния съдебен състав по НОХД №

180/2016 г. на РС – Провадия. По време на съдебното следствие пред настоящия съдебен състав свидетелят М.а отново потвърди, че пострадалият се е заканвал на съпруга ѝ, като се заканил, че ще го убие.

- лицето, на което пострадалият е казал, че търси М. А. и което му е посочило къщата на подсъдимия:

Според показанията на свидетеля Ю., когато пристигнал и свирнал три пъти, една баба излязла от малката врата и след като той ѝ казал, че търси М. А., тя му казала, че той живее в къщата отсреща. Той се раздразнил като тя му показала къщата и той започнал да крещи. Показал си главата през портата, през рамото на бабата, навътре към двора и извикал: “Ей, М. А., излез!”. От своя страна свидетелят Х. И. дава показания, че клаксонът изсвирил 4 – 5 пъти. Тогава той бил в стаята си, а прозорецът му – близо до улицата. Отворил прозореца и попитал дошлия защо свири посред нощите, а той му отговорил, че търси М. А. /л. 212/. Свидателят му казал, че тук няма такъв, има М. М.. В своите показания свидетелят И. И. сочи, че била в стаята с мъжа си. Дошлият започнал да се надува клаксон. Мъжът □ го попитал кого търси, а той казал: „М. А.". В този смисъл са и дадените от свидетелите Х. И. и И. И. на 17.03.2016 г. по ЧНД № 88/2016 г. и ЧНД № 91/2016 г. и двете на РС – Провадия, показания, приобщени по реда на чл. 281, ал.1, т.1 от НПК, потвърдени от тях /л. 85 и л. 88 от ДП/, както и показанията им, дадени на 10.10.2017 г. пред предходния съдебен състав на РС – Провадия по НОХД 180/2016 г., приобщени по реда на чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК и потвърдени от същите свидетели.

Съдът възприема и кредитира и показанията на свидетелите Х. И. и И. И. в частта относно лицето, на което пострадалият е казал, че търси М. А. и което му е показало къщата на подсъдимия, дадени по настоящото производство и тези на досъдебното производство пред съдия, като последователни, непротиворечиви и кореспондиращи помежду си. Съдът не кредитира показанията на свидетеля Х. Ю. в тази част, доколкото същите са нелогични, вътрешно противоречиви, крайно неубедителни и противоречащи на свидетелските показания на Х. И. и И. И..

- действията на пострадалия при срещата му със свидетеля Х. при портата на имота на подсъдимия, непосредствено преди инкриминираното деяние:

Свидателят Ю. твърди, че когато бабата излязла през портата, тя

отворила малката врата нацяло. Като пристигнал, портите били затворени. Когато бабата излязла, той също излязъл от буса, отишъл към нея и я попитал за М. А. и тя му казала, че живее отсреща. Когато извикал: „М. А., излез!“, се изнервил, защото той не излязъл. Тогава свидетелят се отдръпнал и казал да излезе да говори щом е мъжкар и псува на майка. Казал му само „мръсник“ и „ебахти боклука“, „ебахти мръсника“. Бабата продължавала да стои до вратата. Свидателят се отдалечил на 1-2 крачки от портата. Бабата била отвън, а свидетелят отстъпвал към улицата на 1-2 крачки от нея /л. 206 гръб/.

Според показанията на свидетеля М. Х. тя се събудила от глас, който чула посред нощите, човек, който псувал и викал. Излязла на входната врата, на портата. Човекът избутал входната врата и тя паднала. Дошъл с ножа си и казал, че ще бие, ще коли, ще реже и тя се уплашила. В същите показания посочва и друга версия, а именно: че Ю. я е бутнал с ръка по гърдите. В ръката си държал нож. Като се срещнали, той я бутнал и тя паднала на земята, паднала в техния двор. Викал, крещял и страшно псувал. Като паднала на земята, дъщеря □ била до нея. Тя не го познавала и не са говорили нищо. Виждала го е само веднъж и знае, че е от с. М.. Имала рана от ножа му. Не знае после какво е станало. Твърди, че този човек не я е питал къде живее А.. Прочетени и приобщени на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК са показанията на същия свидетел, дадени на 10.10.2017 г. пред предходния съдебен състав на РС – Провадия по НОХД № 180/2016 г. /л. 166-гръб/ поради съществено противоречие преди падането □ и поради липса на спомен след падането. Според тях свидетелят Х. се събудила посред нощ, един и половина било, от някаква гюрултия, от колата идвала някаква музика. Собственикът на колата имал нож в ръката си и идвал към тяхната порта. Те се срещнали на портата. Имал нож в ръката си. Ударил с крак вратата. Ударил с ритник вратата и вратата се отворила, и тя паднала на земята. Паднала на бетона, след което дъщеря □ и зет □ дошли и изкарали лицето, което дошло, отвън. Зет □ го хванал за ръката и го изкарал и после затворил вратата. Спокойно си излязъл и после се качил в колата и си заминал. Твърди, че не е излизала на улицата. Получила рана от нож на ръката. Нямала медицинско. Не ходила на лекари за такива работи. След като мъжът излязъл от двора дъщеря □ и зет □ останали вътре и я прибрали в стаята. След прочитането свидетелят заяви, че си е спомнила и че е записано това, което е казала.

Сериозно е противоречието между показанията на двамата свидетели Ю.

и Х., което и след проведената очна ставка не било отстранено, а именно дали свидетелят Х. е излизила извън двора през прага на вратата на улицата или не, или е била на двора, воден ли е разговор между свидетелите Х. и Ю. и ако да, с какво съдържание, била ли е блъсната свидетелят Х., съборена чрез бутане или отваряне на вратата вътре в двора, от свидетеля Ю.. Свидателят Ю. е категоричен, че това е жената, която е видял същата вечер и която му показала отсрещната къща, което е в противоречие с показанията му, че жената, на която е казал, че търси М. А., не е тъщата на подсъдимия. Свидателят Х. пък е категорична, че не я е питал, че не са общували. Твърди, че той, като влязъл през вратата, я е бутнал, след което сочи, че като се срещнали на вратата, той я бутнал. Заявява, че не е излизила извън двора, паднала в двора и не е излизила на улицата. Свидателят Ю. от своя страна отрича казаното от свидетеля Х., като твърди, че тя излязла през портата, пред вратата, до самата врата, отвън пред прага откъм улицата. Свидателят Х. твърди, че не са говорили, а свидетелят Ю. – че са говорили и че той я попитал, коя е къщата на А. и тя му показала отсреща. Последният отрича да е събарял свидетеля Х., да е бутал жената, да е бутал същата с вратата. Твърди, че не я е виждал на земята. Противно на тези твърдения свидетелят Х. твърди, че съпоставеният я е бутнал по гърдите и тя паднала на земята. От показанията на тези двама свидетели не може да бъде установена единна и безпротиворечива фактическа обстановка в тази част от нощта на събитието. Единствено показанията на свидетеля И. и свидетеля И., които кореспондират помежду си, дават яснота относно обстоятелството, че именно свидетелят Х. И. е този, който е попитал пострадалия кого търси и му е посочил отсрещната къща. Съдът кредитира показанията на свидетеля Х. в частта относно факта дали свидетелят е паднала, но не кредитира същите в частта им относно причината за падането □. Изводът на съда, че следва да кредитира показанията на свидетеля Х. досежно факта на падането ѝ се основава на това, че същите са последователно поддържани при всички разпити на този свидетел и се подкрепят от показанията на свидетеля М.а и обясненията на подсъдимия. От друга страна, по време на проведената очна ставка свидетелят Ю. не твърди, че свидетелят Х. не е паднала, а само, че не я е виждал на земята, като отрича да е събарял или бутал с вратата последната. Свидателят Х. твърди, че е паднала в двора, поради което нито един от свидетелите Ю., И. и И. не са възприели нейното падане очевидно по

причина, че нито един от тях не е бил в двора на имота □. Не са налице обаче основания да бъдат кредитирани показанията на свидетеля Х. относно причината за падането □. На първо място, същите са вътрешнопротиворечиви – сочат се различни причини: от една страна, твърди, че пострадалият избутал входната врата и тя паднала, а от друга - че пострадалият я е бутнал с ръка по гърдите /показания, дадени на съдебното следствие пред настоящия състав на съда/. Същевременно твърди, че свидетелят Ю. ударил с ритник вратата, която се отваряла навътре към двора, вратата се отворила и свидетелят Х. паднала /показания, дадени на 10.10.2017 г. пред предходния съдебен състав на РС – Провадия по НОХД № 180/2016 г., приобщени на основание чл. 281, ал. 1, т.1 от НПК, при прочитането на които свидетелят потвърди казаното от нея пред настоящия и пред предходния състав на съда, като заяви, че няма разлика от това, което е казала сега и преди/. На следващо място, нито една от посочените от свидетеля причини не се подкрепя еднозначно от останалия доказателствен материал по делото. Така в обясненията си подсъдимият М. поддържа, че пострадалият отворил вратата с ритник и съборил бабата, а свидетелят Л. М.а твърди, че с трясък от пътната врата съборил майка □, като същевременно в същите показания твърди, че бутането на майка □ е станало с човешка ръка. Не е без значение и обстоятелството, че самият свидетел М. Х. твърди, че е саката жена, куца и че без бастун не може да върви, но нито тя, нито членовете на семейството □ – свидетелят М.а и подсъдимият, не сочат същата да се е придвижвала с бастун към портата. Напротив, всички те твърдят, че тя първа се е запътила към портата на имота им, поради което нейното падане би могло да се дължи на здравословното ѝ състояние.

По възраженията на защитата относно наличие и на други противоречия в показанията на свидетеля Ю., първоинстанционния съд е дал отговор при анализа на доказателствената съвкупност и наличните противоречия в нея относно следните обстоятелства: - факти и обстоятелства, свързани с точното място на инцидента, участвалите в него лица и техните действия, броя на използваните ножове и тяхната принадлежност:

- Както и относно мястото на инцидента в противовес на показанията на свидетеля М.а и обясненията на подсъдимия, свидетелите Ю., И. и И. твърдят, че той се е осъществил на улицата, като според показанията на свидетеля Ю. започва пред вратата на двора на подсъдимия и

продължава 10м към средата на пътя. Свидетелят И. посочва, че Х. се провикнал: „А., А.“ и те излезли от тях на улицата. Х. бил на улицата. Първо излязъл А., след него излязло момчето му, по-малкият му син, който се казвал Х. /според приобщените показания на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК, дадени на 17.03.2016 г. на досъдебно производство пред съдия по ЧНД № 91/2016 г. по описа на РС – Провадия, потвърдени от свидетеля/. Като откrehнала вратата, разстоянието между нея и Х. било три метра, според показанията, приобщени на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК, дадени на 10.10.2017 г. пред предходния съдебен състав на РС – Провадия по НОХД № 180/2016 г., потвърдени от свидетеля с уточнението, че разстоянието било 3-4 метра. Инцидентът станал на улицата пред къщата на подсъдимия /според показанията, дадени на 05.11.2015 г. на досъдебно производство № 2109/2014 г. по описа на Участък Дългопол пред разследващ полицай, приобщени на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК и потвърдени от свидетеля/. Действително налице е известно противоречие между показанията на свидетеля И. и тези на свидетелите Ю. и И. относно обстоятелството дали инцидентът се е осъществил пред къщата на подсъдимия или е започнал там и е приключил на известно разстояние от дома му. В останалата им част обаче показанията на тримата свидетели кореспондират помежду си, а показанията на свидетелите Ю. и И. - и в частта относно придвижването на участниците в инцидента на известно разстояние от къщата на подсъдимия, поради което съдът приема, че инцидентът е станал на улицата, като е започнал пред дома на подсъдимия и е приключил на известно разстояние от него. Разминаването между посоченото от последните двама свидетели разстояние е обяснимо, тъй като всеки от тях пречупва през призмата на собствените си възприятия за разстояние информацията за придвижването на участниците в инцидента, поради което не може да се приеме, че разминаването е съществено до степен да изключи достоверността на показанията им. Съдът не кредитира показанията на свидетелите Х. и М.а. Същите са противоречиви помежду си, а показанията на свидетеля М.а - и вътрешнопротиворечиви. Така свидетелят Х. твърди, че нищо не се е случило между Ю. и зет □ през въпросната нощ и че последният извел за ръка пострадалия, а Ю. излязъл спокойно от имота им. Защитната теза на подсъдимия, че

инцидентът се е осъществил в неговия двор и че той не е напуснал двора, а избутал пострадалия навън и затворил вратата, се подкрепя от показанията на свидетеля Л. М.а. Същата свидетелства, че съпругът □ и Ю. са се боричкали в двора им и че Ю. имал рана на ръката и мъжът □ имал рана на ръката. Същевременно твърди, че на другия ден не е видяла и капка кръв по двора. Показанията на св. М.а относно мястото на инцидента са изолирани от останалия доказателствен материал по делото и са в пълно противоречие с показанията на свидетелите Ю., И. и И.. Всички тези свидетели сочат, че мястото на инцидента е на улицата. Освен, че показанията на свидетелите – очевидци Ю., И. и И. представляват преки доказателствени средства относно мястото на инцидента, същите съдържат и косвени доказателства за установяване на този факт. В показанията си свидетелят Ю. сочи, че е бил целия в кръв. За наличието на кръв на шосето, което не било с асфалт, свидетелства Х. И. /показанията на свидетеля Х. Х. И., дадени на 17.03.2016 г. на досъдебно производство пред съдия по ЧНД № 88/2016 г. по описа на РС – Провадия, приобщени на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК и потвърдени от същия/, и свидетелят И. И., която твърди, че на мястото, където бил рязан Х., имало кръв и че след инцидента подсъдимият излязъл с кофа с вода, която хвърлил на улицата, където лежал Х., за да измие кръвта, защото там имало кръв, останала от него /показанията на свидетеля И., дадени на досъдебното производство № 2109/2014 г. и тези, дадени на досъдебното производство пред съдия по ЧНД № 91/2016 г. по описа на РС – Провадия, приобщени на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК и потвърдени от същата/. Косвени доказателства относно мястото на инцидента са и приетите по делото съдебно – медицински експертизи, в които са посочени увредите, причинени на пострадалия, и които индицират за обилно кръвотечение. Всички тези доказателства образуват такава доказателствена съвкупност, от която логично следва единственият възможен извод, че инкриминираното деяние се е осъществило на улицата. Именно обстоятелството, че извършването му е станало на улицата, е дало възможност на свидетеля И. и свидетеля И. да възприемат лично и непосредствено действията на участниците в инцидента, в частност поведението на подсъдимия М.. Предвид гореизложеното съдът намира, че показанията на свидетеля М.а са

недостовърни, непоследователни и нелогични, поради което не приема заявените от нея факти за действителни.

Съдът не споделя възраженията на защитника за наличието на съществени противоречия в показанията, дадени от свидетелите Х. И. и И. И. на досъдебното производство пред разследващ полицай и пред съдия, пред предходния и настоящия състав на съда в частта, в която всеки един от тях посочва мястото, от което той и другият съпруг е възприел случилото се. Същите дават показания за факти отдалечени на почти шест години назад във времето, свидетелите са на преклонна възраст и макар да има известни несъответствия в показанията им в тази част, те са незначителни на фона на последователно поддържаното от св. И., че е наблюдавал инцидента от прозореца на къщата си и от свидетеля И., че първо е гледала от прозореца със съпруга си, но в един момент е отишла при портата на имота откъдето е продължила да гледа. На следващо място, нито един от двамата свидетели не твърди, че свидетелят И. е отишъл при портата, за да гледа и че е гледал от там. Това дава основание на съда да приеме, че инцидентът е бил наблюдаван от свидетеля И. от прозореца на къщата му, а от свидетеля И. – от портата на имота □. По – важното е, че позиционирането на двамата свидетели – очевидци през нощта на събитието е било именно с цел да наблюдават случващото се, а по отношение на свидетеля И. – и в по – непосредствена близост, което е косвено доказателство, че мястото на инцидента е било именно на улицата, а не в двора на подсъдимия. Такова косвено доказателство са и обясненията на подсъдимия, дадени на съдебното следствие пред настоящия състав на съда /л. 204 – гръб/, че прозорецът на къщата на И.и гледал към улицата и към неговата порта.

Относно участвалите в инцидента лица и техните действия противно на показанията на свидетелите Х. и М.а, свидетелят Ю. твърди, че когато викал: „М. А., излез!“, бабата била отвън. Подсъдимият излязъл от къщата, където била бабата, с един голям нож като сабя. Подсъдимият идвал направо към него с ножа в ръце и се засилил към лицето му, и го срязал. Тогава дошъл синът му. Възрастната жена, която излязла от къщата била тъщата. После разбрал коя е. Когато излязъл подсъдимият с ножа, свидетелят я изгубил от поглед. Твърди, че въобще не е видял съпругата на подсъдимия там. Видял бабата, подсъдимия и сина му. Подсъдимият посегнал с дясната ръка да го удари от горе надолу, вертикално към главата му. Посочва, че когато си

вдигнал лявата ръка, тогава подсъдимият го срязал. След като го порязал с ножа, свидетелят се свил и се пазел с едната ръка. Видял сина му да го удря с юмруци в лицето, а подсъдимият бил отстрани с ножа и режел. След първия удар започнал да се пази. Искал да нанесе удар, но не можал. Бягал назад, като подсъдимият удрял само с нож, а синът му с юмруци. Твърди, че този, който го удрял, бил малкият син. Той се казвал Х.. Когато го нападнали, бил много уплашен. Паднал на земята. Подсъдимият го удрял отстрани със сабята в гърба, с режещата час. Докато го удряли, подсъдимият го псувал на турски: „Ей, путка майна“. Подсъдимият го удрял отзад, но стоял отстрани на свидетеля. Синът му го удрял в лицето и го ритнал с крак в десния бъбрек. Синът му само го удрял. Свидетелят не е сигурен дали е изгубил съзнание, но твърди, че се е събудил на улицата. Синът на подсъдимия го ритнал в бъбреците, когато се събудил и докато е бил легнал. Той бил до последния момент при свидетеля. Когато тръгнал към буса, А. и синът му били там. Не знае как е стигнал до буса. На тези показания на пострадалия кореспондират показанията на свидетелите И. и И. в следните части: в частите, в които свидетелят И. посочва, че подсъдимият и синът му излезли от тяхната къща, а пострадалият бил на улицата, че А. излязъл като свирел клаксона заедно със сина си. Също и досежно обстоятелствата, че боричкането било между А., сина му и пострадалия, че съборили пострадалия и свидетелят видял, че Ю. е паднал и не е можел да помръдне, че бил бой, удари с нож, както и че Х., олюлявайки се, се качил в колата с голяма трудност и си тръгнал; в частите, в които свидетелят И. посочва, че пострадалият е викал: „А., А.“ и те излезли от тях, че А. и синът му Ю. излезли на улицата, че бащата и синът са съборили пострадалия, че последният бил рязан най-напред по ръцете, после гърба, порязана му била лявата ръка - дланта, след това предмишницата и рамото от лявата страна, че когато свършило всичко Х. със сетни сили се качил в буса. По въпроса за травматичните увреждания на пострадалия следва да се отбележи, че на съдебното следствие пред настоящия съдебен състав свидетелят М.а също твърди, че пострадалият имал рана на ръката /л. 220/. За потвърждаване обективността на тези показания в частите относно причинените травматични увреждания на Х.Ю. и механизма на получаването им от значение са и приетите по делото заключения на съдебно-медицински експертизи, изготвени в хода на досъдебното производство, с които същите се установяват по категоричен начин. Съдът не възприема тезата на защитата, че

механизмът на причиняване на увреждането, свързано с разрязване на сухожилието на ръката, може да се получи и от други действия на ръката на Ю., от други негови движения, включително при борене и търкаляне, както и че всяко едно от нараняванията, които са получени при това борене, въртене или ротация и от двамата е с характеристика, която сочи именно на нападение от страна Ю. над М., на защитни действия от страна на последния, насочени към изтръгване на ножа и избутване на нападателя извън двора. Тези доводи на защитата са необосновани, а оттам и неоснователни. При изслушване на вещото лице, изготвило тези експертизи, същото отговори на зададените от защитата въпроси, че уврежданията, които е получил пострадалият, може да са от боричкане, като единият държи ножа, а другият се предпазва при това боричкане. Относно посоката, в която е било насочено острието, и относно разположението на телата, вещото лице уточни, че острието е било насочено хоризонтално с върха и отпред, че нараняването на лявата ръка е явно причинено с дясна ръка и отпред, като раните на гърба може да са получени при боричкане. За раните на лявата длан и другата предмишницата счита, че е по – вероятно да са защитни по тяхното разположение - „да се предпазва от ножа”. Съдът приема доводите на защитата като собствена интерпретация на дадените отговори от вещото лице, поради което и следва да се приемат единствено като защитна теза. Съдът намира заключенията на съдебно – медицинските експертизи за правилни и обосновани, поради което ги кредитира изцяло.

Относно участието в инцидента на сина на подсъдимия – Х. А. Ю., съдът не кредитира обясненията на подсъдимия и показанията на свидетеля М.а, които категорично отричат в нощта на събитието синът им да е бил вкъщи. Същите се опровергават от показанията на свидетелите Ю., И. и И., които в тази част са последователни и кореспондират помежду си, а показанията на свидетеля Ю. – подробни и детайлни при описание на действията му, външния му вид и с какво е бил облечен, поради което съдът ги кредитира. Съдът не дава вяра на показанията на свидетеля И., дадени на съдебното следствие пред настоящия състав на съда, в частта им, в която заявява, че Ю. е рязал с ножа Х., най-напред ръцете, после гърба, порязал му лявата ръка - дланта, след това предмишницата и рамото от лявата страна, тъй като същите противоречат на твърденията на самия пострадад, че синът на подсъдимия само го е удрял с юмруци и ритнал. Липсва и логична причина пострадалият

да сочи за извършител лице, различно от подсъдимия, като не са установени и никакви особени обстоятелства, които да представляват мотив за потвърждаване на неистина в тази насока.

В обясненията си подсъдимият посочва, че се нахвърлил върху пострадалия /”...нахвърлих се отгоре му...” „...скочих отгоре му...”/, обяснявайки това със стремежа си да отнеме ножа, да спаси семейството си от нещастен случай. За борба между съпруга □ и пострадалия свидетелства и Л. М.а, според показанията на която обаче, в противоречие с обясненията на подсъдимия, Х. се хвърлил на бой, станало едно търкаляне, въргаляне от страна на Х., към мажа □. Според показанията на свидетеля от другата група Х. И. подсъдимият и синът му излезли през малката врата, а пострадалият бил на улицата. Като излезли, започнали да се бият. Първо започнали с ръце. Когато започнал боят, Х., А. и сина на А. се придвижили вдясно от неговия прозорец и от неговата къща и стигнали близо до уличния стълб, където подсъдимият и синът му съборили пострадалия. Бил бой, удари с нож. Като паднал, пострадалият нямал възможност да мърда. Свидетелят И. твърди, че бащата и синът съборили пострадалия и после го рязали по гърба и ръцете. Съдът кредитира показанията на свидетелите от втората група, като приема, че, излизайки от малката врата на двора си, именно подсъдимият и синът му са започнали боя с пострадалия. Същите не само кореспондират помежду си в частта относно действията на подсъдимия и сина му /относно фактите как е започнал инцидента, от кои лица и какви са били първоначалните действия, извършени от тях/, но съответстват и на обясненията на подсъдимия, който сам признава, че се е нахвърлил върху пострадалия, макар и отричайки участието на сина си в инцидента.

Съдът не кредитира показанията на свидетелите И. и И. в частта, в която твърдят, че свидетелят Х. е изнесла и предала нож на внука си, а свидетелят М.а – на мъжа си. От една страна, същите не кореспондират помежду си, както и с останалия доказателствен материал, включително с показанията на пострадалия, а от друга – са и вътрешнопротиворечиви.

Така в показанията си пред настоящия състав на съда свидетелят И. потвърдил, че нож е имало в ръцете на подсъдимия А. и свидетеля М. Х., която дала ножа на внука си, а в показанията, дадени на 17.03.2016 г. на досъдебно производство № 2109/2014 г. пред съдия по ЧНД № 88/2016 г. по

описа на РС – Провадия, прочетени и приобщени по настоящото дело на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК, твърди, че Л. М.а и майка □ излезли след подсъдимия и сина му, че Л. М.а държала нож и го предала, но свидетелят не видял на кого и че не е видял майката на Л. да носи нож. Тези показания свидетелят потвърди с допълнението, че е забравил да каже за ножа, който бил в ръцете на бабата, но който също не е видял на кого го е предала. В показанията, дадени пред предходния състав на съда по НОХД № 180/2016 г., прочетени и приобщени по настоящото дело на основание чл. 281, ал. 1, т. 1 от НПК, които свидетелят потвърди, същият заявява, че тези жени после закарали ножа и в същите показания – че и двете в ръцете си държали по един нож, че те донесли ножовете, като преди двете да им занесат ножовете свидетелят не е видял в ръцете на подсъдимия и сина му ножове. В своите показания свидетелят И. е последователна в твърденията си, че Л. и М. изнесли по един нож, като Л. дала ножа на мъжа си, а М. – на внука си, но и двамата свидетели описват само по един нож. Един нож, описва и свидетелят Ю., който твърди, че подсъдимият излязъл с един голям нож като сабя. Ножът бил един и той бил в подсъдимия. Видял бабата, подсъдимия и сина му. Те излезли почти едновременно. После изгубил от поглед бабата, а съпругата на подсъдимия въобще не я е видял там. Въпреки психичното състояние, в което се е намирал пострадалият по време на инцидента и непосредствено след него, същият е бил в епицентъра на случващото се, поради което съдът дава вяра на показанията му в тази част, като приема, че същият е могъл правилно да възприеме участниците в инцидента и техните действия.

По отношение на броя на използваните ножове и тяхната принадлежност: Пострадалият е последователен в своите показания, че подсъдимият излязъл с един голям нож, който оприличава на сабя, като уточнява дължината му в размер около 50-60 см, че ножът е бил само един и той бил в подсъдимия. Не отрича, че самият той е носел в десния джоб на гащеризона, с който е бил облечен, по – малък нож със синя дръжка, но твърди, че не е успял да извади своя нож, че след като се събудил напипал ножа и че му взели ножа докато бил легнал, че когато дошъл в съзнание му ги нямали ножа и телефона. При предявяване на вещественото доказателство – нож с дължина около 21 см, с дължина на дръжката – 12 см и дължина на острието – 9 см и широчина на острието в най-широката част – 2 см, с пластмасова синя дръжка, с надпис „Hultafors“, на съдебното следствие по

настоящото дело пострадалият заяви, че ножът бил син, но че не е сигурен, че това е неговия нож. Имал подобен нож. Този нож приличал по големина и вид на неговия нож. Неговият нож бил със синя дръжка и острието било такова. Техните ножове били с оранжева дръжка. Ножът със синята дръжка му бил подарен от братовчед му.

От друга страна свидетелят И. дава показания, че нищо не е видял в ръцете на пострадалия, че А. отишъл с нож в ръка и свежърва му донесла нож, но не видял на кого го е предала. Същевременно твърди, че когато излезли А. и сина му не е имало нищо в ръцете им, после изкарали нож. Подсъдимият, синът му и пострадалият се боричкали около 15 метра, после паднали и след това М. дала ножа на внука си. При прочитане на показанията на същия свидетел, дадени на 17.03.2016 г. на досъдебното производство пред съдия по ЧНД № 88/2016 г. по описа на РС – Провадия, И. заяви, че не е казал, че майката на Л. не е имала нож, че ножовете били в ръцете им и че той може да не се е сетил тогава, че е имала нож. Тъщата имала нож. Заяви също, че след подсъдимия и сина му излезли Л. М.а и майка □, че е видял нож в ръцете и на двете.

Според показанията на свидетеля И. подсъдимият и синът му излезли от тях. Първо ударил пострадалия по носа и после бащата и синът го съборили на земята. След тях тъщата донесла ножа. В същите показания твърди, че жените докарали ножовете. Тъщата и съпругата на А. докарали ножовете. Два ножа докарали. Два ножа видяла в борбата. Не е видяла Х. да носи нож. Ножовете били в ръцете на А. и сина му. Двамата го рязали. А. и Ю. се прибрали заедно с ножовете. Същевременно този свидетел описва само един нож, за който твърди, че е с дължина на дръжката 36-37 см. и дължина на острието е около 25 см. и че този нож Л. го изнесла и го дала на мъжа си. Бабата изнесла нож от къщата и го дала на внука си Ю.. Ю. рязал с ножа Х..

В показанията си свидетелят Х. твърди, че не е имало нож в ръцете на А., че пострадалият е дошъл с нож в ръка – среден на големина, около 23 см.

Свидателят М.а твърди, че е видяла един нож тази нощ. Това бил ножът, който видяла в ръката на Х.. Ножът бил среден. Дължината му с дръжката била около 25 см. Ножът го намерили в двора, точно където се боричкали. Този нож, който паднал от Х.. Същевременно сочи, че не е видяла, че ножът е паднал от него. Видяла, че влиза с него. Такъв нож вкъщи нямали. Мисли, че

ножът бил със синя дръжка и не много широко острие. Видяла го в ръката на Х. и след като го намерила. Сочил, че видяла, че той държал ножа още като влязъл от вратата. В дясната си ръка държал нож, но не можела да каже как. Същевременно детайлно описва начина, по който пострадалият държал ножа – държал го с дясната ръка, сгъната на нивото на главата, с острието напред. След предявяване на свидетеля на веществено доказателство, а именно: 1 бр. нож с дължина около 21 см, с дължина на дръжката – 12 см и дължина на острието – 9 см и широчина на острието в най-широката част – 2 см, с пластмасова синя дръжка, с надпис „Hultafors“, този свидетел заяви, че това е ножът, който предали в следствието. Той бил на Х..

Видно от протокола за доброволно предаване от 16.09.2014 г. /л. 37 от ДП/, съпругата на подсъдимия – Свидетелят Л. М.а доброволно е предала в РУП Провадия на разследващ полицай Б. Б. нож с обща дължина около 21 см. Според СМЕ на веществени доказателства, изготвена на ДП и приета в настоящото производство, при макроскопско и микроскопско изследване на обект № 1 /нож със синя пластмасова дръжка/ вещите лица Й. и В. не са установили следи от биологичен произход /л. 64 от ДП/. В настоящия казус има значение факта, че оръжието на престъпното деяние е било доброволно предадено от съпругата на подсъдимия на 16.09.2014 г., а инцидентът се е случил на 05.05.2014 г., през което време няма пречка същата да предаде нож, различен от този, с който подсъдимият е извършил деянието. Свидетелят М.а е съпруга на подсъдимия и поради това се явява принципно заинтересована от изхода на делото. Съдът не кредитира показанията □, тъй като при анализа им се установява, че същата или не си спомня какво е направила с ножа след като го е намерила, не си спомня да е мила и чистила ножа, дали по него е имало кръв, дали на сутринта някой е искал ножа, не си спомня кой е идвал и какво е питал, дали полицаите са я питали за ножа, какво им е отговорила тя или по време на същия разпит заявява, че полицаите поискали ножа, но тя не им го дала, че показала ножа на полицаите и казала, че ще го предаде в следствието, че имала притеснение, че ножът ще се изгуби в полицията, че не вярвала на полицията, тъй като разбрала, че няма да се направи протокол при предаване на ножа и затова не го предала, решила после да го даде, този нож бил важен за тях. Именно този избирателен подход при излагането на показанията на свидетеля мотивира съда да не им дава вяра. Същевременно от протокола за доброволно предаване се установява, че в него М.а саморъчно е записала

следните пояснения: „Ножа известно време беше на мивката под сайванта. Полицаяте идваха, но отказаха да го приберат. След това съпругът ми го прибра в торбичка найлонова.” След предявяване на протокола за доброволно предаване от дата 16.09.2014 г., намиращ се на лист 37 от ДП № 2109/2014 г. по описа на Участък Дългопол, свидетелят М.а потвърди, че □ е известен този протокол, че подписът и почеркът са нейни и че е вярно това, което е написала в протокола. С този протокол предаде ножа. Тези данни обясняват и неналичието на биологични находки върху изследвания обект на експертизата на веществени доказателства. Подобни обяснения и подобно поведение будят основателни съмнения дали действителните причини, поради които подсъдимият и неговата съпруга не са предали ножа непосредствено след инцидента, са тези, посочени от свидетеля М.а, или има други. Очевидно обаче е едно – не следите по ножа, а самият нож е бил важен за тях, както сама твърди Л. М.а, защото това е ножът, за който единствено подсъдимият и съпругата му твърдят, че е бил намерен от М.а в техния двор, че същият е на Х.Ю. и че е оръдието на нападението, извършено от последния. Основание за този извод дават и показанията на свидетеля П. В. – полицейски служител от Участък – Дългопол при РУ – Провадия на ОД – на МВР Варна, който сутринта на 05.05.2014 г. заедно с колегата си посетили дома на подсъдимия М. за изясняване на случая. Същите са дадени на 19.06.2015 г. на досъдебно производство № 2109/14 г. /л. 60/, прочетени са и са приобщени по настоящото дело на основание чл. 281, ал. 4, вр. ал. 1, т. 2 от НПК, тъй като свидетелят заяви, че не си спомня нищо по случая. Според тези показания, които свидетелят потвърди, на подсъдимия М. и съпругата му служителите разяснили, че трябва да предадат ножа, използван от М., който да бъде приложен като веществено доказателство към материалите по преписката, но те категорично отказали, като му отговорили, че „ножа ще се предаде там където трябва”.

Показанията на свидетелите и от двете групи са противоречиви не само относно броя на ножовете и тяхната принадлежност, но и по отношение на отличителните белези на описвания от всеки от тях един нож, като, с изключение на свидетеля М.а, никой от останалите свидетели не е видял цвета на дръжката. Единствено свидетелят М.а дава показания за нож, който до голяма степен съвпада по описание на отличителните белези с ножа, предаден от самата нея на разследващите органи с протокола с доброволно

предаване. С оглед на това показанията на свидетелите относно оръжието на престъплението не могат да бъдат използвани при идентификацията му и определяне на неговата принадлежност за нуждите на наказателното производство. Ето защо съдът намира, че горепосоченото вещественно доказателство не би следвало да се цени категорично като оръжието, с което е извършено престъплението.

Предвид тези противоречиви показания на свидетелите относно средството, с което са нанесени ударите на пострадалия, съдът намира, че е било напълно възможно и често се случва оръжието на престъплението изобщо да не бъде намерено, поради това че например извършителят е успял да го отнесе със себе си и да го укрие. Това обаче по никакъв начин не би довело до недоказаност на въпросите по чл. 102, т. 1 от НПК, тъй като същите се установяват по несъмнен начин от събраните доказателства с безспорна достоверност. По делото се установи, че на процесната дата подсъдимият се е намирал на мястото на инцидента, както и че същият се е боричкал с пострадалия, нахвърляйки се пръв срещу него. Безспорно е също така, че непосредствено след това пострадалият се е оказал с порезни рани, описани подробно в заключението на съдебномедицинските експертизи. По делото не се установи пострадалият да е изваждал ножа, за който посочва, че е носел в джоба на гащеризона си, респективно да е държал в ръката си нож, последното твърдяно от подсъдимия и свидетелите Х. и М.а. Обясненията, респ. показанията им в тази част се опровергават от показанията на свидетелите И. и И.. Действително същите не са били в добри отношения с подсъдимия и неговото семейство, но не са били и в близки отношения с пострадалия. От друга страна, твърденията на подсъдимия и свидетеля Х., че всеки един от тях е получил порезна рана на ръката си от ножа на пострадалия в нощта на събитието, подлежат на доказване, а обективни и безспорни доказателства за това не са представени по делото. За такива не могат да бъдат приети показанията на свидетеля М.а, която твърди, че мъжът □ имал рана на ръката. Същата като съпруга на подсъдимия по делото логично е заинтересована от изхода на производството. Не се установи по делото и наличие на нож у сина на подсъдимия, каквито твърдения се съдържат в показанията на свидетелите И. и И..

Предвид тези обстоятелства и като съобрази показанията на свидетелите – очевидци Ю., И. и И. в кредитираните части съдът формира единствено

възможния извод, че уврежданията на пострадалия са причинени именно от подсъдимия, по изложения по-горе начин. Този извод се потвърждава и от поведението на подсъдимия на мястото на инцидента, след като той е приключил – надничал е в буса на пострадалия, а след като последният се е качил на него и е потеглил, подсъдимият е излязъл от дома си с кофа с вода, която хвърлил на улицата, където е имало кръв от пострадалия - обстоятелство, представляващо индиция за виновността на лицето.

Ето защо независимо от констатираните противоречия, важното в случая е, че по основните релевантни факти /относно самоличността на извършителя и състоянието, в което се е намирал пострадалият след инцидента, възприето пряко от свидетелите Ю., И. и И./ показанията на тези свидетели са еднопосочни и не страдат от сериозни противоречия и то такива, които да ги дискредитират.

От анализа на доказателствата по делото за съда следва обосноваия и категоричен извод, че подсъдимият М. е автор на извършеното престъпление.

Подсъдимият А. М. е осъществил от обективна и субективна страна състава чл. 129, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, като на 05.05.2014 г., около полунощ в ***, причинил средна телесна повреда на Х. Х. ЮМ., изразяваща се в порязване на сухожилия на пръстите на лявата ръка, водещо до трайно затруднение на движенията на ръката за период от около 2 месеца.

От обективна страна подсъдимият М. е осъществил изпълнителното деяние на чл. 129 от НК. Той е нанесъл няколко порезни рани с нож, а именно: на лявата длан с лезии на сухожилия /на дълбокия сгъвач на втори пръст и повърхностните сгъвачи на трети и четвърти/, по задната повърхност на дясната мишница, по задната повърхност на лявата мишница, по задната лява повърхност на гръдния кош, по задната дясна повърхност на гръдния кош. Вследствие на нанасянето на една от порезните рани пострадалият Ю. е получил телесното увреждане – причинено е порязване на сухожилията на пръстите на лявата ръка, обусловило трайно затруднение на движенията на ръката за период от около 2 месеца. Това увреждане се квалифицира като средна телесна повреда съгласно чл. 129, ал. 2 от НК. Увреждането е причинено другиму, а именно на Х.Ю..Посоченото деяние е извършено при форма на вината пряк умишъл по смисъла на чл. 11, ал. 2 от НК.

Подсъдимият е съзнавал, че умишлено причинява телесно увреждане на

пострадалия Х.Ю.. Той е разбирал общественото опасен характер на това деяние, предвиждал е неговите общественото опасни последици, желаел е тяхното настъпване. За умишъла може да се съди по това, че подсъдимият е нанесъл няколко порезни рани с нож в областта лявата длан, задната повърхност на дясната и лявата мишница и задната лява и дясна повърхност на гръдния кош на пострадалия Х.Ю.. В резултат на един от тези удари е причинена средна телесна повреда на свидетеля Ю.. Подсъдимият М. е желаел настъпването на общественото опасните последици – увреждане здравето на друг човек, тъй като е съвсем логично, че нанасянето на удари с нож областта на дланта на ръката и тялото на друго лице неминуемо ще доведе до телесното му увреждане, засяга се обекта на престъплението, а именно здравето на човека. За да е осъществено от субективна страна престъплението е достатъчно подсъдимият да има представа, че с действията си уврежда здравето на друг човек. От фактите по делото това е установено безспорно. Следователно подсъдимият е действал с пряк умишъл.

От страна на защитата се оспорва посочената правна квалификация. Привеждат се доводи, че подсъдимият е действал, за да преустанови нападение от страна на пострадалия.

От заключението по назначената в хода на досъдебното производство съдебно – психиатрична и психологична експертиза по писмени данни, прието от съда и неоспорено от страните, се установява, че подсъдимият А.М. не страда от психично заболяване.

Обстоятелствата, свързани с времето и мястото на процесния инцидент също са били предмет на оспорване с въззивната жалба на защитника на подсъдимия. Като освен това несъгласието на защитата касае и механизма на самото деяние и изводите на първата инстанция за това, че нападател и извършител при неговото осъществяване не е бил подс.М., а пострадалия-частния обвинител Ю.. Оспорваните изводи на първата инстанция обаче не са голословни, а обосновани с тази част от свидетелските показания на пострадалия, която аргументирано е била кредитирана от районния съд като достоверна. Давайки вяра на показанията на частния обвинител районния съд не е довел до изопачаване на фактите или голословно игнориране на изнесените от подс.М., обстоятелства. За да се довери на показанията частния обвинител, на първо място въззивния съд констатира, че е налице

последователност в изложеното от него по време на проведените му разпити в хода на наказателното производство, в които пресъздава по еднопосочен начин хронологията на случилото се на инкриминираната дата в рамките, на която очертава конкретиката на осъщественото спрямо него неправомерно посегателство. По делото пострадалия е давал показания няколко пъти в хода на досъдебното производство, както и на съдебното следствие пред първоинстанционния съд. Несъстоятелни са изложените от защитата оплаквания за неоснователно отхвърляне от съда на предвидения в закона институт на неизбежната отбрана. За да се приложи института неизбежната отбрана по смисъла на чл. 12, ал. 1 от НК е необходимо да има непосредствено и противоправно нападение, в ответ на което и в рамките на необходимите предели да са предприети защитни действия. В този смисъл са задължителните указания, дадени в Постановление № 12 от 29.11.1973 год. на Пленума на ВС на РБ. Съгласно същото за да е налице неизбежна отбрана, е необходимо нападението да е не само противоправно, но и непосредствено, тоест към момента на осъществяване на защитните действия от нападнатия, нападението да не е било прекратено. В този смисъл и съобразно събраната и проверена по делото доказателствена съвкупност е видно, че поведението на свид. Х. Ю. не се характеризира като непосредствено и противоправно нападение спрямо подсъдимия :М..

Предвид установената по делото фактическа обстановка обаче, настоящият съдебен състав, не приема, че поведението на пострадалия представлява агресия, имаща характер на нападение по чл. 12 от НК. Известно е, че единствено вербалната агресия не би могла да провокира защита, тъй като това би било равнозначно на предприемане на отбранителни действия срещу несъществуващо нападение. В случая не е налице основание да се приеме наличието на заплахата от физическа агресия. Такъв извод почива на предположението, че враждебното намерение би могло да доведе до враждебно действие, но доказателствените изводи на съда не могат да се основават на предположения, а само на доказани факти. От друга страна, не е достатъчно да бъде установено, че е налице намерение да бъде извършено определено действие, за да се приеме, че действието безусловно ще бъде извършено. Такъв извод също почива на предположение. За да се приеме, че е налице чл. 12 от НК, следва да е доказано, че деецът се е отбранявал срещу

непосредствено нападение, за елиминирането на което е предприел и съответните защитни действия. Съдебната практика е изяснила, че неизбежна отбрана не може да бъде предприета срещу предполагаемо, бъдещо или завършено нападение. Напротив, именно поведението на подсъдимия спрямо пострадалия е агресивно. Както той сам посочва в обясненията си пред настоящия състав на съда се нахвърлил отгоре му, скочил отгоре му, а желанието му да „защити” семейството си, го мотивирало да прибегне до физически сблъсък с пострадалия, при който са настъпили и съставомерните последици. Следователно твърдението на подсъдимия, че е искал да защити семейството си, има отношение само към подбудите му да извърши престъплението. Съдебната практика е изяснила, че когато „отбраняващият се“ съзнателно провокира с активни действия нападение с цел да лиши от живот или да причини телесна повреда на определено лице, не може да се позовава на неизбежна отбрана, а ще отговаря на общо основание /ППВС № 12/29.11.1973 г. по н. д. № 11/73 г./. Тези изводи не се променят от установения по делото факт, че пострадалият е бил предварително въоръжен. Това е така, защото носеният от него нож не е бил изваждан в нито един момент на сблъсъка на улицата, започнал пред портата на подсъдимия и продължил на известно разстояние от нея. Липсват безспорни и категорични доказателства, установяващи, че пострадалият е изваждал ножа. Ето защо, подсъдимият не е действал при условията на неизбежна отбрана, тъй като предвид установената от съда фактическа обстановка е видно, че непосредствено противоправно нападение от страна на пострадалия не е било осъществено.

При индивидуализацията на наказанието на подсъдимия А. ЮС. М. съдът прецени, че при така наложеното наказание следва да се приложи разп. на чл.55,ал.1,т.2,б.“Б от НК. Като смекчаващите отговорността обстоятелства ВОС отчита следните: факта ,че не е бил осъждан,изминалия дълъг период от деянието,това че и самия той е претърпял телесно увреждане от конфликта. Като такива определи доброто му процесуално поведение, предвид обстоятелството, че същият нито веднъж не е ставал причина за отлагане на делото, дългият период от извършване на деянието, като в този период подсъдимият М. не е извършвал други престъпления, чистото му съдебно минало, както и подбудите и мотивите за извършване на деянието, които в известна степен са предпоставени от някои фрагменти в поведението на

самия пострадал.

Тоест лично със своето поведение подсъдимия не е ставал причина за неоснователно забавяне на наказателния процес.Константна е практиката на ВКС,че нарушаването на принципа за разглеждане на делото в разумен срок се третира като изключително смекчаващо отговорността обстоятелство и наказанието на подсъдимия се определя при условията на чл.55 от НК,тъй като в този случай и най-ниското наказание за предвиденото престъпление се оказва несъразмерно тежко.В същата насока е и практиката на ЕСПЧ,като компенсацията на осъдения се свързва с бездействието на държавните органи.Предвид гореизложеното на подс.М. следва да се наложи наказание пробация,при следните съвкупности от мерки за обществено въздействие и срок за прилагане на всяка мярка шест месеца:

По чл.42а,ал.1,вр.ал.2,т.1,вр.ал.3,т.1,вр.чл.42б,ал.1 от НК задължителна регистрация по настоящ адрес, изразяваща се в явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице,при периодичност два пъти седмично

По чл.42а,ал.1,вр.ал.2,вр.ал.3,т.1,вр.чл.42б,ал.2 от НК задължителни периодични срещи с пробационен служител

В този ред на мисли е налице основание за изменение на атакувания съдебен акт.

Като при отчитане на критериите за справедливост по чл.52 от ЗЗД и като съобрази и поведението пострадалия Х. спрямо подсъдимия,с което той проявил неуважението си спрямо него,тоест към цялото семейство на подсъдимия,което посетил в този късен час на вечерта. И като се има предвид че трябва да има справедливо овъзмездяване на претърпените от грищец неимуществени вреди е сумата от 1 000/хиляда/ лева,в какъвто смисъл следва да бъде изменена контролираната присъда. Този размер е съобразен с установеното съдебна практика в подобни случаи,тъй като според въззивния съд увредения Х. е допринесъл за настъпването на вредите,поради провокативното си поведение.Освен това видно от гласните доказателства и от разпита на вещите лица пред съда,физическото състояние на пострадалия е било възстановено сравнително бързо след случая и той самия не се е оплаквал в болници, т.е. настъпилите болки и страдания са отминали сравнително бързо. От друга страна,според въззивния съд в конкретния

случай няма основание да бъде прието ,че деянието е извършено от подсъдимия М. в състояние на силно раздразнение,предизвикано от пострадалия с насилие , с тежка обида , с клевета или друго противозаконно действие, от което са настъпили или е било възможно да настъпят тежки последици за виновния или негови близки.Тоест относно размера на дължимото от подсъдимия М. обезщетение за претърпените неимуществени вреди, съдът съобрази следното:

Пострадалият Ю. е преживял посегателство върху телесната си неприкосновеност. Причинено му е телесно увреждане, изразяващо се в порязване на сухожилия на пръстите на лявата ръка, водещо до трайно затруднение на движенията на ръката за период от около 2 месеца. Наложило се е да му бъдат извършени множество прегледи и лечение. Пострадалият Ю. е преживял болки и страдания от причиненото му увреждане и се е стабилизирал сравнително бавно, за което са налице данни по делото. От така причинената травма и досега има известни последици, което му създава чувство на дискомфорт, болка и изисква определени физически усилия. Съобразено е и обстоятелството, че пострадалият е в трудоспособна възраст и причинената травма е пречатвала за известен период изпълнението на трудовите му функции. По делото не са представени доказателства за направени от гражданския ищец разходи във връзка с лечението му. Отчитайки всички тези обстоятелства, както и това, че към настоящия момент лечението на Ю. е довело до сравнително пълно възстановяване, съгласно чл. 52 от ЗЗД, съдът прецени, че предявеният граждански иск за неимуществени вреди следва да бъде уважен частично до размера на сумата 5000 лева /пет хиляда лева/, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането – 05.05.2014 г. до окончателното изплащане на сумата, като искът бъде отхвърлен за разликата над уважения до пълния претендиран размер от 15 000 лева, като неоснователен и недоказан.

Първоинстанционният съд е извършил подробен, прецизен и обстоен анализ на доказателствата по делото, както поотделно, така и в тяхната съвкупност, който настоящата инстанция в една голяма негова част споделя.

Защитата на подсъдимия, освен довод за неизбежна отбрана, алтернативно посочва и такива за наличие на случайно деяние, както и квалифициране на престъпната проява по реда на чл. 132, ал.1, т.2 от НК, а

именно – причиняване на средна телесна повреда в състояние на силно раздразнение /афект/.

Въведената претенция от защитата на подсъдимия М. за преквалификация на извършеното от него деяние и приложение на привилегирован състав по чл. 132 от НК е неоснователна. От доказателствата по делото безспорно е установено, че деянието не е извършено в състояние на силно раздразнение, предизвикано от пострадалия по визирания в закона начин. Не са налице фактически основания, за да се приеме, че деянието покрива признаците на силно раздразнение, причинено от пострадалия с противозаконно действие, от което да са настъпили или да са могли да настъпят тежки последици за подсъдимия. За да се приеме, че деянието е осъществено от подсъдимия в състояние на афект, следва да се установи поведение на пострадалия, което съставлява насилие, тежка обида или клевета или друго противозаконно действие спрямо дееца, което поведение да предизвика съответна реакция у последния.

При цялостна служебна проверка на присъдата въззивната инстанция не констатира неправилно приложение на материалния закон, съществени нарушения на процесуалните правила, с оглед на което прие, че съдебният акт следва да бъде потвърден.

Така мотивиран и на основание чл. 334, т.3, вр.чл.337, ал.1, т.1 и ал.3 от НПК Варненският окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 8 от 20.07.2020 г. по НОХД № 437/2018 г. на Районен съд – Провадия, като на подсъдимия А. Ю. М. за извършеното от него престъпление при условията на чл.55, ал.1, т.2, б“б“ от НК налага наказание „ПРОБАЦИЯ при следните пробационни мерки:

-по чл.42а, ал.1, вр.ал.2, т.1, вр.ал.3, т.1, вр.чл.42б, ал.1 от НК

Задължителна регистрация по настоящ адрес за срок от „ШЕСТ МЕСЕЦА“, изразяваща се в явяване и подписване пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице ,при периодичност ДВА ПЪТИ СЕДМИЧНО

-по чл.42а,ал.1,вр.ал.2,т.2,вр.ал.3,т.1,вр.чл.42б,ал.2 от НК задължителни периодични срещи с пробационен служител за срок от ШЕСТ МЕСЕЦА

НАМАЛЯВА размера на уважената част на гражданския иск предявен от Х.Ю. от 5 000/пет хиляди/ лева,като уважава иска до размера от 1 000/хиляда/лева,като намалява и размера на държавната такса от 50/петдесет/лева .

Потвърждава присъдата в останалата част.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____